

ježto v jednorroční lhůtě, stanovené odstavcem 7 § 30 učit. zák., nebylo úřadem učiněno opatření za tím účelem, aby byla provedena oprava nesprávné výměry st-lova platu, přiznaného mu cit. dekrety. I tato námitka je však bezdůvodná.

Pokud se tu st-l dovolává znění odst. IV. svého přeřadovacího dekretu z 5. října 1926, stačí uvést, že ve smyslu dříve již předeslaných vývodů není zmíněný výrok přeřadovacího dekretu st-lova leč pouhým upozorněním a nemůže tedy již z toho důvodu býti řeči o tom, že by výrok ten obsahoval úřední výměr o služebních příjmech st-lových, jak jej má na mysli dovolané ustanovení odst. 7 § 30 učit. zák. Stejně nemůže však uvedený předpis tohoto zák. přicházeti v úvahu ani s hlediska ustanovovacího dekretu st-lova z 29. srpna 1927, kdyžťe přec, jak z vývodů dříve vzpomenutých plyne, otázka ustanovení st-le definitivním učitelem se zpětnou platností k 1. červenci 1927 a poukazu příslušného platu, s tím spojeného, nebyla tu vůbec ex professo autoritativně řešena.

Vyčerpav takto obsah naň vznesené stížnosti v mezích stížních bodů, jak byly v ní formulovány, neshledal nss, že by byl žal. úřad poškodil st-le v jeho právech, když den účinnosti jeho definitivního ustanovení a přiznání platu 1. stupně určil ke dni 1. července 1927.

Č. 11.967.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 15 odst. 1 vl. nař. č. 335/1922 Sb. o potvrzování zaměstnanců města Bratislavy je ve shodě se zákonem č. 233/1920 Sb.

(Nález ze dne 11. června 1935 č. 2163/34.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 4425/25, 9078/31.

Věc: Julius Z. v B. proti ministerstvu vnitra o potvrzení ve služebním poměru.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 29. prosince 1922, řízeným na min. pro Slov., žádal st-l, kontrolor hlavní městské pokladny v Bratislavě, o potvrzení ve svém nynějším postavení podle § 15 vl. nař. č. 335/1922 Sb. Nař. rozhodnutím min. vnitra nebylo žádosti této vyhověno.

O stížnosti, na toto rozhodnutí podané, uvažoval nss takto:

Stížnost namítá především, že se žal. úřad nemohl opřít o předpis § 15 vl. nař. z 22. listopadu 1922 č. 335 Sb., ježto nař. toto je v tomto bodě neplatné. To dovozuje stížnost v podstatě argumentací, že zák. č. 243/1922 Sb., podle jehož § 1 města Bratislava a Košice přestávají býti municipii a podrobují se předpisům o městech se zřízeným magistrátem, je zákonem speciálním, pokud se týká právního postavení města Bratislavy, a tedy jiná zákonná ustanovení se na město Bratislavu

mohou vztahovati jen potud, pokud to zákon č. 243/1922 Sb. výslovně stanoví; jestliže tedy § 24 zák. č. 243/1922 Sb. na město Bratislavu (a Košice) rozšířil toliko ustanovení §§ 5, 6 a 7 zák. č. 233/1920 Sb., nemohou se ostatní ustanovení zák. č. 233/1920 Sb. na město Bratislavu vztahovati. Vztáhlo-li tudíž vl. nař. č. 335/1922 Sb. na město Bratislavu i jiné předpisy zák. č. 233/1920 Sb., než §§ 5, 6 a 7, které se týkají jedině úředníků v § 1 zák. č. 233/1920 Sb. uvedených, a jestliže na město Bratislavu rozšířilo i předpisy týkající se jiných zaměstnanců než v § 1 cit. zák. uvedených, protíví se zák. a je tedy neplatné. Z toho pak stížnost dovozuje, že předpis § 13 zák. č. 233/1920 Sb. nebyl na města Bratislavu a Košice rozšířen, a stanoví-li tedy vl. nař. č. 335/1922 Sb. v § 15 povinnost těchto ostatních úředníků podati žádost za svoje potvrzení v úřadě, je v rozporu se zákonem.

Nss nemohl této argumentaci přisvědčiti.

Předpisem § 1 zák. č. 243/1922 Sb. bylo stanoveno, že města Bratislava a Košice přestávají býti municipiiemi ve smyslu zák. čl. XXI:1886 a podrobují se předpisům o městech se zřízeným magistrátem, pokud se tímto zákonem nestanoví jinak. Tím tedy byly na města Bratislavu a Košice zásadně rozšířeny předpisy zák. z 31. března 1920 č. 233 Sb., ovšem jen potud, pokud zák. č. 243/1922 Sb. nestanoví jinak. Taková jinaká ustanovení obsahuje na př. předpis § 16 zák. č. 243/1922 Sb., jímž se některá ustanovení zák. č. 233/1920 ruší, ale takové jinaké ustanovení obsahuje i předpis § 24 zák. č. 243/1922 Sb., jímž se předpisy §§ 5, 6 a 7 zák. č. 233/1920 Sb. rozšiřují i na úředníky měst Bratislavy, Košic, Komárna a Banské Štiavnice-Belé s tou odchylkou, že pensionování úředníků do státní služby nepřevzatých nenastoupí v tom případě, budou-li podrženi za městské úředníky, k čemuž se vyžaduje potvrzení min. vnitra. Předpis § 24 zák. č. 243/1922 Sb. je tedy pouhou výjimkou ze zásady stanovené v § 1 zák. č. 243/1922 Sb., je částečnou modifikací této zásady a nelze tedy z něho jakožto z výjimečného ustanovení, jak to činí stížnost, dovozovati, že ostatní ustanovení a zejména i ustanovení § 13 zák. č. 233/1920 Sb. nebyla na úředníky města Bratislavy rozšířena. Ze zásady vyslovené v § 1 zák. č. 243/1922 Sb. naopak plyne, že zák. č. 243/1922 by musil platnost předpisu § 13 zák. č. 233/1920 Sb. ve příčině úředníků města Bratislavy vyloučiti, aby se na ně nevztahoval, takové výluky nebo takového jinakého ustanovení pak nss v zák. č. 243/1922 Sb. neshledal. Vztahuje se tedy předpis § 13 posl. odst. zák. č. 233/1920 Sb. podle § 1 zák. č. 243/1922 Sb. i na úředníky města Bratislavy, a je vl. nař. č. 335/1922 Sb., pokud stanoví, že všichni ostatní úředníci města Bratislavy — a Košic — (scíl. než ti, již jsou v § 1 zák. č. 233/1920 Sb. uvedeni), kteří dne 15. dubna 1920 skutečně službu konali anebo po tomto dni byli ustanoveni a v den účinnosti tohoto nařízení ještě jsou ve služebním poměru, jsou povinni podati žádost o potvrzení ve svém úřadě (ve službě), ve shodě se zák. č. 233/1920 Sb. (srov. Boh. A 4425/25 a 9078/31). Opačné tvrzení stížnosti je tudíž právně mylné.

Stížnost má dále za to, že zák. č. 233/1920 Sb., 243/1922 Sb. a vl. nař. č. 335/1922 Sb. nelze na daný případ použít proto, že zákony ty a nařízení č. 335/1922 Sb. jsou v rozporu s předpisem § 128 úst. zák. č. 121/1920 Sb.

Stížnosti nelze dát za pravdu. Pokud se týká zák. č. 233/1920 Sb. a 243/1922 Sb., nemohl nss souhlas jejich s předpisem § 128 úst. listiny zkoumati, ježto ke zkoumání ústavnosti zákonů povolán je podle zák. č. 162/1920 Sb. výlučně ústavní soud. Pokud pak jde o vl. nař. č. 335/1922 Sb., dovodil nss již v nář. Boh. A 4241/24, že předpis § 128 odst. 1 úst. listiny není právní normou, zakládající subj. právo pro jednotlivce, nýbrž jen povšechnou zásadou, jejíž provedení je zústavěno zvláštním zákonům, kterými mají teprve býti stanoveny stejné podmínky pro nabývání práv a uplatňování nabytých práv pro všechny státní občany. Vl. nař. č. 335/1922 Sb. je pouhým provedením zák. č. 233/1920 a 243/1922 Sb. a je-li potřeba potvrzení ministrem vnitra pro služební místa, v § 13 zák. č. 233/1920 Sb. uvedená, normovaná zákonem, t. j. zákonem č. 233/1920 Sb., pak je § 15 vl. nař. č. 335/1922 Sb. kryt tímto zákonem a nemůže mu býti vytýkán nesouhlas s předpisem § 128 úst. listiny, ježto by tím implicity byl vytýkán nesouhlas cit. zák. s ústavou a nesouhlas takový nemůže nss — jak řečeno — zkoumati.

Stížnost dovolávajíc se knihy Dra Pavla Poničana »Průručka administrativního práva« však spatřuje další nezákonnost v tom, že žal. úřad použil proti st-lí předpisů, které již svým provedením pozbyly praktického významu, ježto jak zák. č. 233/1920 Sb., tak i zák. č. 243/1922 Sb., týkající se do jisté míry změn administrace, již byly provedeny, vůle zákonodárcova již byla splněna a budou tedy v další budoucnosti již neplatné, takže dotyčný paragraf svým provedením se prý stal bezpředmětným. St-l dovozuje, že je právnicky nemožné, aby žal. úřad mohl teprve po uplynutí téměř 10 roků o žádosti st-lově za jeho potvrzení ve službě ještě rozhodovati, a to tím méně, když uvedením změn celé struktury postavení města Bratislavy v život jest žádost st-lovu, jejíž potvrzení nebylo odepřeno, považovati za vyřízení v ten způsob, že st-l byl mlčky potvrzen. To dovozuje st-l i poukazem na předpis posl. odstavce § 13 zák. č. 233/1920 Sb., podle něhož by st-l jinak byl nemohl po 10 let od podání žádosti za svoje potvrzení vykonávati svoje úřední povinnosti. Vykonával-li st-l po celou tu dobu službu, byl i potvrzen.

Nss nemohl ani v tomto směru dát stížnosti za pravdu.

Zákon — nebyla-li jeho působnost omezena na určitou dobu — platí potud, dokud nebyl zrušen nebo změněn (srov. § 9 o. z. o.). Z té okolnosti, že v některých směrech byly zák. č. 233/1920 Sb. a 243/1922 Sb. již provedeny, neplyne ještě, že pozbyly působnosti nebo že by skutkové podstaty, k nimž zákony ty pojí určité právní důsledky a které nebyly podle nich dosud posouzeny, již podle zákonů těch nemohly býti posouzeny. Žádost st-lovu nelze také uplynutím doby považovati za vyřízenou v ten způsob, že st-l byl mlčky ve svém úřadě potvrzen, ježto

potvrzení mín. vnitra je aktem konstitutivním, který nemůže býti presumován, není-li tu zvláštního předpisu právního, který by presumpci takovou jakožto výjimečný právní institut připouštěl. Ani z té okolnosti, že st-l oproti předpisu § 13 posl. odstavce zák. č. 233/1920 Sb. úřad dále vykonával, ačkoliv o jeho potvrzení nebylo dosud rozhodnuto, nelze dovozovati, že st-l byl mlčky potvrzen, ježto z nezákonného faktického stavu nelze nic dovozovati na vznik předpokladů, za kterých by stav ten nebyl nezákonným.

Stavě se konečně na právní základ § 15 ve spojení s §em 12 vl. nař. č. 335/1922 Sb., dovozuje st-l právní nárok na svoje potvrzení ve službách, ježto prý nutno zachovávat zásadu, aby úředníci, kteří se za republiky loyálně chovali, prokázali dostatečnou odbornou a jazykovou kvalifikaci a ve službě se osvědčili, byli převzati, není-li tu jiných závažných příčin. Podmínkám těmto prý st-l vyhovuje a měl prý proto býti na svém služebním místě potvrzen.

Lež již v nál. Boh. A 4425/25 dovodil nss názor, že z předpisů zák. č. 233/1920 Sb. nelze pro úředníky měst s regulovaným magistrátem dovoditi právního nároku na potvrzení v dosavadní službě městské. V nál. tom bylo také výslovně poukázáno na to, že v odst. 2 § 12 cit. nař. jsou dány toliko směrnice pro úřední orgány. Ze směrnic pro úřední orgány nemohou pak býti dovozována subj. práva stran. Je tedy opačné tvrzení stížnosti bezdůvodné.

Pokud konečně stížnost v nař. opatření shledává i rozpor s předpisy o finančním hospodaření obcí a zejména s předpisem § 10 zák. č. 329/1921 Sb., ježto prý se tím obci působí neočekávané a zbytečné výdaje, nemohl nss ani v tomto směru dáti stížnosti za pravdu, ježto zák. č. 233/1920 a 243/1922 Sb. úřadu neukládá, aby posuzování otázky, zdali úředníci měst s regulovaným magistrátem mají ve svých služebních místech býti potvrzeni, činil závislým na možnosti finanční úhrady podle předpisů o finančním hospodářství obcí.

Č. 11.968.

Váleční poškození: * Ustanovení prov. vlád. nař. č. 363/1922 Sb. k § 2 a) odst. 1 k zák. o požitcích válečných poškozených, pokud stanoví, že příjmem ve smyslu zákona se rozumí příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, je ve shodě se zákonem.

(Nález ze dne 11. června 1935 č. 15.638/35.)

Věc: Karel M. v H. (adv. Dr. Ferdinand Pfeifer z Liberce) proti ministerstvu sociální péče (vrch. odbor. rada Dr. Vojtěch Elsnic) o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žal. úřad potvrdil nař. rozhodnutím výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškozené v Praze z 21. května 1932, kterým byl